

БРОЈ 5 П. Д.

Излази сваког дана по подне.

ВЕЧЕРЊЕ

НОВОСТИ

БР 49

БЕОГРАД, СУБОТА 18. ФЕБРУАРА 1895. ГОД.

ГОД. III.

УРЕДНИШТВО ЈЕ
у улици Обилићев Венац број 1.

Писма треба слати уредништву
„Вечерњих Новости“

Неплаћена писма непримају се а рукописи
се невраћају.

ГЛАВНИ УРЕДНИК

МИЛАН Ј. МИЋИЋ

ВЛАСНИК

НАРОДНА ШТАМПАРИЈА

Претплату на лист примају све поште у
Краљевини Србији.

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ:

за претплатнике код поште динар месечно.

У Београду који жели да му се лист у стам
доноси, нека се претплати код
поште београдске.

БЕОГРАДСКЕ ВЕСТИ

Министарска седница. Да-
нас пре подне, држата је Министарска
седница.

Долази. Г. Чеда Мијатовић до-
садањи пославик у Букурешту, пре-
дао је данас Његовом Величанству
Румунском Краљу своје азредитиве.
Сутра увече г. Мијатовић стиже у
Београд а у уторак продужиће свој
пут за Лондон, на своје ново опре-
дelenje.

Електрично осветљење —
и општина. — Под овим је насло-
вом изашао у „Вечерњим Новостима“
бр. 42. од 11. ов. месеца чланак у ко-
ме је писац управио извесна питања
лично на мене. Сматрајући за дужност
да на постављена питања одговорим,
мормам констатовати, да су све примед-
бе и пребацивања, која је писац на
мене управио потекле или из необаве-
штености или, чини ми се пре, из
накости.

У томе се чланку каже, како сам
ја, још 1. Јануара пр. године штампао
једну погодбу, коју сам потписао са
друштвом у име надзорне комисије и
по којој је (чл. III) ваљало оверити
сваки струјомер, пре него што се на-
меси код претплатника. За тим се
додаје да по томе вије ништа рађено,
нити је по тач. 5. те погодбе нико вр-
шио контролу над струјомерима.

Штампана погодба о којој се горе
говори није никакав јаван акт, него
је она, као што ће се мало ниже ви-
дити, раздата 16. Јануара ове године
само одборницима општинским на про-
учавање. И овај одборник који је
писцу поменутога чланка показао или
да ту штампану погодбу, знао је, да
она није штампана 1. Јануара пр. го-
дине него тек после 9. Јан. ове године.
Јер је чини ми се, тај исти одборник
или његов друг у једној општинској
седници, пола у шали пола у звиљи
приметио како је та погодба штампана
још прошле године али, по себи се
разуме, нико се на то вије ни обазрео
кад је сваком одборнику било познато
да је та погодба, у мом рукопису,
стављена први пут на дневни ред 5

јануара ове год. Ја сам по нарочитом
овлашћењу одборском од 17. Нов. про-
шле године ступио у преговоре са
друштвом о уређењу питања о стру-
јомерима, па сам 1. Јануара ове год
поднео одбору општ. формулисну по
годбу да је он одобрли пре него што
бих је предложио Друштву. У мом
писменом акту написана је 1895. год
али пошто се штампањем тога акта
нисам ја бавио, погрешно је сложена
1894. год. Као што поменух, први пут
је та погодба у мом рукопису изнесена
пред одбор 5. Јан. Због недовољног
времена претрес та погодба одложен је
за илују седницу 9. Јан. У тој је
седници решено

штампа и разда свима одборницима
да је проуче. Овако проучена погодба
изнесена је на дневни ред 19. Јан. и
у тој је седници са малим изменама
примљена. Сад је она упућена друштву.
Одговор друштвени изнесен је пред
одбор 1. фебр. и ту су на известан
начин изменени услови, које је Дру-
штво са своје стране поставило. Про-
токол те седнице отворен је 6. фебр.
опет ове године и после тога рок
решење одборско спомаштено је Дру-
штву.

Као што се види, чланак о коме се
овде говори морао је бити написан
одма по коначном решењу одборском,
кад је већ штампан 11. фебруара, а
то значи пре, него што је друштво
изј виле свој пристанак на последње
одборско решење. Међу тим ће читао-
ци (а можда и писац) увидити, да до
тога дана није нико па ни ја писам
могао ништа радити по одредбама те
погодбе и да је према томе пишев
прекор неправичан, да не кажем па
костан и злобан.

Ван сваке је сумње (као што се и
у чланку тврди), да је друштво дошло
у сукоб са многим својим претплата-
нницима и тај је сукоб и био по-
вод да се у та питања умеша и ко-
мисија и одбор и ја држим, да је горњом
погодбом тај сукоб и по том питању
на свака уклонjen.

Што се тиче позива пишевог да
ја треба да објасним грађанима: ко-
лико која врста сијалица треба на

обичан сат да показује на струјомеру,
— ја сам то учинио не чекајући на
тај позив, јер сваки оверени струјомер
носи на себи све податке потребне да
писмени претплатници сами одреде
коштање својега осветљења, те их
„странци“ необавештено, неће моћи
обмануваји.

Писац чланка је сигурно загледао у
рачууне које друштво подноси својим
претплатницима па је, не разумевајући
значај оних 12 пара на рачунима, за
кључио, да се то у место 6 паре на
сахат (по уговору) наплаћује 12 паре,
дакле дупло. Међу тим ево од куда
оних 12 паре. Друштво је у практици
погодбом, да обично снажније троје 3
вате струје на сахат и на свећу; пре-
ма томе сијалица од 16 св. троши 48
вате и тих 48 в. коштају по уговору
6 паре. Пошто уведени струјомери по-
казују хектовате, то је друштво по
горњем рачуну наплаћивало хектоват
(100 вата) 12 паре (а не сијалицу,
од 16 свећа као што погрешно држи
писац). Међу тим, горњом погодбом,
ја сам у име комисије успео да цену
хектовата од 12 паре сведем на 9
пара за приват. претплатнике, а то
је 25% јевтиније. Ако дакле претплат-
ници узму лампе од 3 вата, они ће
за 9 паре моћи палити сијалицу од
16 свећа два сахата, дакле коштаће
их она 4½ паре на сах. (у место 6
пара по уговору). А ако претплатници
узму лампе од 2½ вата као што их
има у трговини, онда ће свака сијали-
ца од 16 свећа горети 2½ сах. за 9
пара (у место само 1½ сах. по уго-
вору). И да би претплатници могли
трошити онакве лампе, какве су за
њихов рачун најзгодније, а да не мо-
рају узимати од друштва лампе какве
им оно (по свом рачуну) намеће, ко-
мисија је и одбор баш горњом погод-
бом одузела друштву искључиво право
продавања лампи и разрешило претпла-
тнике од обавезе, да само код друштва
своје лампе набавља.

Према свему овоме, кад би писац
чланка могао или хтоб био правичан:
он би сне ове поступке у писац Културно
слугу комисији, а не се врло наслеђује
Србије

должно и пакосно прекоревао и осуђио некога председника. —

Писац даље пита: по коме се члану уговора положе она кауција у 5 динара од једне сијалице? — По члану 4 претплатне листе, која је редовним и прописним путем између општине и друштва утврђена, још 12 окт. 1893 год. Г. Бр. 4816.

На послетку пита писац: За што се плаћа спровод жица са улица до кућа претплатника, кад је по члану, 35 уговора, друштво дужно 10 метара спроводника бесплатно положити?! — Јасам констатовао горе да писац није вичан у рачунању са електричним јединицама, али после овога питања морам да констатујем да писац није ни прочитao чл. 35. уговора. Ствар изгледа мало парадоксна али је истинита. Јер ево тога члана:

Чл. 35. Да би се употреба електричног осветљења што већма олакшала, повластичар ће бесплатно дати 10 метара спроводника и положити га, ако се абоненти јаве пре него што се улично спровођење доврши... Они потрошачи, који се јаве, пошто се постављање уличних спроводника доврши, платиће целе спроводнике и њихово намештање — Општинска је власт још 15. Јануара 1894. године дакле управо пре тринаест месеци констатовала, да је постављање уличних спроводника довршено, и од тога је дана престала обавеза друштвена да бесплатно даје и намешта 10 метара спроводника, које још и сада тражи писац поменутога чланска.

Ја сам овим покушао, да по могућству дам оно објаснење, које од мене очекује писац. Да ли сам успео, да сва постављена питања објасним, не знам, само бих молио г. писца, да овај мој одговор однесе пред онај јаван збор, који он намерава у своје време сазвати, «те да се сва ова питања тачније удесе.»

15. фебруара 1895. год.
у Београду.

Б. М. Станојевић.

Распис. Министар финансија издао је овај распис: Расписом од 12 јануара 1891. год. Пр.Бр. 453. измене су чл. 35. и 42. правила за извршење закона о таксама, од 28. јуна 1888 год. Пр.Бр. 11.145 у томе, што је наређено да се таксene марке лепе на самим оригиналами, т. ј. на дипломама, де кретима, талијама и на свим осталим писменима, која се издају дотичним лицима, а да се више не лепе на актима која остају у архивама.

Међу тим достављено ми је, а и сам саам се уверио преко чиновника пове-реног ми Министарства, да се по овом наређењу свуда не поступа. Особито се тога не придржавају Првостепени Судови, а има Судова, у којима се таксene марке лепе и на оригиналами, који се издају појединцима и на актима, која остају у архиви.

Како се оваквим неправилним поступањем могу дешавати свакојаке злоупотребе, на штету државне касе и њених прихода, т. налазим за потребно да скренем пажњу свих државних власти на горњи распис и да им озбиљно препоручим, да се од сада при депљењу таксених марака не придржавају наређења из другога става чл. 35. и из чл. 42. правила за извршење закона о таксама, него да таксene марке лепе и поништавају на самим оригиналами декрета, талија, облигација, уверења, оверених преписа, као и на свима осталим документима и писмима, која се издају приватним лицима. Једино ће се од овога засновати при решењима, издатим по разним жалбама. Тада ће се таксena марка, прописана за жалбу, увек утиснута на исту, а на решењу забележиће се: „такса за ово решење наплаћена је у — динара, која је на жалби утиснута и прописно поништена.”

Овом приликом препоручујем свима државним властима, да се при поништавању таксених марака тачно придржавају другог расписа од 1. септембра 1890. год ПрБр. 9942., којим је наређено, да се таксene марке зумбом у

накрет поништавају и да се поред тога пером пониште и на њих удари печат дотичног надлежнства.

Бабићева представа. Сутра у недељу 19. ов. м. наш признати комичар Ђорђе Бабић, у сали код „Хајдук Вељка“ приређује шаљиву представу са одабраним и разноврсним програмом.

Да ће грађанство многобројно посетити ову интересантну сутрашњу представу у то не сумњамо јер је Бабић својим досадањим радом и заслужио, да увек његове представе буду одлично посећене.

„Мали“ процент. Докле држа-ва даје купцима марака 5% провизиона, дотле је Сима Лазаревић бакалин код „Камиле“ на Врачару давао, којој ће узме већу количину, по 20—25%.

Поштар поште врачарске у два маузима је код Симе поштанске марке са горњим процентом и Сима је с тога прексинао ухапшен, заједно са Браном славом Адамовићем приправником телеграфским а сином затворене Станке Адамовићке.

Јавио се за ствари. За све златне ствари, које су нађене код Јеврема Адамовића свирача из Обреновца и његове жене, јавио се Младен Јевремовић механиција из Пиромана, коме су све ствари предате.

Младен каже, да је Јевремова кућа поред самога друма и они на друму чешће излазе и позади кола краду, — те је тако Јеврем украо из кола малу корпицу, заједно са златним стврима.

Из притвора Управе јуче је Јеврем са женом спроведен српском начелнику да с њима даје по закону поступа.

Интересантна новост. Пре неки дан у 2 часа по подне, били смо очевидци једне доиста интересантне новости у престоници.

Београдски Цигани, свирачи, покретали су мисао за удрženjem.

Ова замисао неколицине отреситих људи међу њима, нашла је брзо одизва

ПОДЛИСТАК

БРИЉАНТСКИ КРСТ ГРОФИЦЕ МАРКОВНЕ

КРИВИЧАН РОМАН

Е. ХОНЕКА

ПРЕВОД С НЕМАЧКОГ.

(442)

У средини истог налазило се један велики, снажан Идијанац, коме по изгледу сви остали беху покорни.

Мени се учини да је он његов главешина. На знак његове руке, друга два чамца заосташе мало натраг.

Главешина у првом чамцу, нареди да се исти окрене паралелно с нашом кладом.

— Ко сте ви и како доспесте на ту кладу? упита он нагађајући по енглески, али у потмулом тону његовог дијалекта, склошив обе своје руке око уста, направив исту трубом.

Мистер Шалдон га обавести о потребном са мало речи и обећа Идијанцу велику награду, ако нас спасе.

Првенокожци преко у чамцу счућуре главе једну у другу и нешто шаптаху, за тим рече главешина:

— Добро наш Бог Пума чуо је ваше речи и оне да вас спасе посредством својих ратника! О суми за одкуп говори ћемо доцније.

Чамац се сад увата за нашу кладу. Ја сам и нехотице уздрхтала; ужаснуше ме непријатно светлеће очи, овога гла-вешине, који сад већ искочи са свог чамца и стаде на нашу кладу и поче прилизити нама.

— Моје дете, узмите прво моје дете преко! викну госпођа Јелена, а међу тим је сва дрхућа узимала малу Гретицу са мојих руку, да је преда људима доле у чамцу.

— Не, рече Идијанац поред нас, а међу тим брзо изпресеца једним великим ножем, што га извади из паса оне везе, што нас четворо везиваши једно за друго опет све заједно за једну јаку грану, — прво ће прећи преко ова златно-коса жена, па за тим лорд, и најпосле црнураста жена са дететом.

Нас све споаде тајни страх, али покоравајући се нужди у овим околностима, учинимо тако.

Право дигоше госпођу Јелену и пренесоше је преко у чамац.

За њом пође лагано мумлајући мистер Шалдон.

За тим се почех и ја спремати, да то исто учиним са Гретицом.

Кад, вечни Боже, мене сченаше с леђа и оборе доле на кладу. Ја хтедох да вичем. Стра беше стегнуо грло. Онај велики Идијанац, главешина његовог друштва, бразо као муња опет ме привеза заједно са Гретицом за једну кладу.

Чамац се одвоји од кладе и оде даље у страну.

Ја чух само један страховити узник моје долге учините моје дете.

Исти долазаше из Јелених уста, Ја скретох сиру, на ону страну, од куда је узвик долазио.

међу свима Циганима београдским и несвирачима, а нарочито међу омладином њином.

Тенденција је: прибављање угледа циганском живљу, који је толико пао, да овај доиста несрећни народ служи за подсмех свему и свакому; да се отвори школа у којој ће им се, за сад, омладина учити нарочито свирању и певању и да се узајамно помажу у болести и на случај смрти.

И одиста, пре неки дан у 2 часа по подне, у салону кафане Тодоровићеве на Новом Селишту састала се је I главна скупштина престоничких Цигана, да уреде ово своје удружење.

Било их је на броју до 50. Рад ове прве циганске скупштине руководио је г. Мил Ђ. Дуја, београд правозаступник, кога су покретачи умолили, да им помогне и да их упути у првим почецима рада и да им састави штатут и код власти потврди. Други главни чинилац на овој скупштини био је г. Младен Боторић кафец. овд који је после изабрат за главног благајника друштвеног.

На овој скупштини претресене су и усвојене главне одредбе, које имају да уђу у штатут друштвени. Изабрат је управни одбор: председник Тоша Павловић; потпредседник Мика Јовановић; подблаагајник Илија Стојановић; архивар Јоца Куртовић; одборници: Жика Петровић, Живота Ђорђевић, Јованча Стојановић и Димитрије Симић, — сви Цигани свирачи из Београда.

За главног благајника пак, изабрат је г. Младен Боторић, каферија београдски.

Хоровођа друштвени биће Стевица Стојановић, познати београдски свирач, младић Циганин.

Скупштина је свршила свој посао у најбољем реду, а друга скупштина која ће претресати израђени детаљни штатут, заказана је за 26. фебруар у 9 часова пре подне у истом локалу.

Друштво ће носити име: "I, београдско циганско музичко и певачко друштво за узајамну помоћ".

Ја видох само, како чамац, у који беху пренешени госпођа Јелена и мистер Шалдон, беше се већ далеко, врло далеко удалио од кладе и како брзо плови према обали.

А поред њега са обе стране, као каква стража, веслали су оба друга чамца.

Тамо се дешаваше огорчена борба. Мистер Шалдон борио је се за себе и за госпођу Јелену, са црвенокожцима, који са свију страна наваљиваху на њега и на њу. Он се борио као разјарени лав. Али узалуд, противника беше и сувиши много, а он сам.

Они савладаше обоје, повезаше их и бацише на патос у чамцу. Ја их не видох никад више.

— Чух само још један врисак, моје дете, моја Гретица, где кести допре до мене преко воде.

Сва три чамца врло су живо веслали према обали.

За њима је скочио у воду са кладе, њихов главешина, који је све дотле стајао поред мене и детета као какав шиљак.

Он је врло снажно и брзо пливао за чамцима.

Сад се окрете на леђа и довикују ми са његовим чисто подсмејателним очима:

— Златокоса жена за поглавицу, „скачућег Пуму“, дугачки човек за његове ратнике, због искупа, да са тим набаве оружја и ракије. Децу и дадиље деце бледих лица, „Слукс“ не требају! ви можете остати тамо где сте.

За тим потону у воду овај црвенокожац, гњураше је, пливаше, одплива а мене остави грозној судбини.

Ја онесвесних од страха, јада и нове невоље.

Пијачни извештај. Према извештају нашег конзулате, у Пешти је довезено јуче још 144 комада свиња. Српски има 9.142 Свега има 113.277. Цена $43\frac{1}{2}$ — $45\frac{1}{2}$ кр. Проодња боља.

ДОМАЋЕ ВЕСТИ

Писмо уредништву. Господине уредниче. Прочитао сам у 42. броју вашег цењеног листа ону доставу из Ужица, како је ужички суд узео паре Филипу А. Орловићу и опет му отворио стечај и радујем се, што сте са овог далеког краја врло тачно обавештени. С тога као пуномоћник Орловићев ја ћу у кратко објаснити ову целу ствар. Бивши Орловићев ортак, Станиша Пета ковић, трг. овд. има једно писмено Орловићево о неким државним дозовима, по ком писмену, он има примати од Орловића извесну суму новаца, кад Орловић дозове неке прими од државе, које је упропастио Димитрије Тасић рачуновођа Ваљевског суда. Станиша као прост човек, тражио је прибелешку на имање Орловићево за обезбеду 1627 динара, држећи, да му је то писмено исправно. Суд место да прибелешку одбије, као што је то по истом писмену једанпут раније и учинио, без икаква ослонца у закону, позове Орловића да га саслуша да није обуставио плаћање. Овај се на ово питање зачуди и извади из цепа нешто у готовом, а нешто у државним дозовима и депонује код суда 1627 дин. упућујући Станишу као паркчи. Овеће нечујних четири сајата, суд је овој прибегици, отвара Орловићу стечај, и решење подписује баш онај судија, који је паре примио и квиту издао.

У истини као правник ја се стидим што се у српским судовима овако што дешава, да се проводе неке шале са туђом части и имањем, и то са имањем човека који по имућству није обични паланачки трговић, већ човек чија актива стоји на пола милиона динара.

Овога ради објаснења саме ствари, а док о овоме рече своју реч и

Касациони Суд пред којим се ова ствар налази на решавању и г. министар правде, коме је жалба поднета, ја ћу вам се опет јавити.

Уверавајући вас о мом поштовању.

14 II 1895. год.

Ужице.

С. Ђ. Поповић

адв. пуномоћник Орловића.

44 пастувске станице и 2 пастувска станишта подију се у овој географији трошком народа појединих срезова. Станица су у Шапцу и Крагујевцу. Али како нам из Ниша пишу, сва је прилика да ће се заузимањем тамошњих увијавних родољуба, отворити једно, (дакле треће) пастувско станиште и у Нишу и то трошком Ниша и среза нишког.

Овај народни покрет на пољу привреде, поздрављамо најсвесрдније и жељили би да пастувских станица буде по свима срезовима, а обласних пастувских станишта (дено-а) у свакој дивизиској области по једно.

О ПОГРЕБУ ПОК. М. П. ШАПЧАНИНА

Писмо г. глав. уреднику „Веч. Новости“

Поштовани господине

И у бр. 46. Вашега листа, у коме сте донели сплику пок. Шапчанина, и у бр. 47. достојно сте, као српски новинар, одали поштовање и признање заслугама покојниковим. Хвала вам!

У бр. 47. Вашега листа Ви сте о болом у души констатовали факт: како се не нађе ни академика, ни књижевника, ни песника, ни из школе, ни из Народног Позоришта, да у надгробном говору ода хвалу раду покојникову. Тај бол није само Ваш, већ и свих оних, који у оваквим знацима незахвалности, виде ружне симптоме наше просвећене патомости, која нам обећава патомију будућност!

Ну Ви сте у поменутом члапку заборавили да поменете још једну грану, још један ред, који је и проширио прилику да изврши своју дужност према

Падох у смртну онесвесност. Докле сам у истој лежала, то и данас везам.

Кад сам се пробудила из те несвесности, ја се назазих на крову једног пароброда, који је живо пловио на југ, у нови Орлеан. Око мене налазили су се људи добра срца, који ми указиваху сваку помоћ.

Први мој поглед паде на малу Гретицу; „она је спашена исто као и ја, била је здрава и добро, и весело ми пружаше њене пуначке ручице са крила једне старе госпође, која је седела поред мене на столици.“

Мене су неговали, додавали су мени и детету вина и крпеће хране, наваљивали на мене са питанјима, како сам доспела са дететом на ону кладу, на којој су ме са низ воду пловућег пароброда спазили и одма спустили у воду чамац за спасавање и тако ме, заједно са Гретицом спасли.

Ја им испричах ову судбину. Већина је од њих купала се у сузама, сазнав за то.

На првој станици већ, где застаде пароброд, учини капетан пријаву власти о овом разбојништву и отимици људи од стране Ивиђанаца.

Телеграф ти проради на све стране, узбуни одмах најближу војску станицу. Али све то би узалуд. Никад ништа више не сазнадох ни о госпођи Јелени, ни о мистер Шалдону, ни о „скачућем Пуми“ и његовим ратницима.

Тако ти сад оста Гретица, потпуно спроче. Али она то неће бити, ја се решим, да њој, Ботовој кћери, заступим, која праве мајке.

(наставља се)

наслеђе

Србије

покојнику. Ја ћу бити соподан да ту празнују попуним.

Који је год познавао покојника, могао је видети у њему једног скроз религиозног хришћанина Србина, идеално религиозног. Поред тога, што је најтачније вршио своје хришћанске дужности према цркви, као редован посетилац Божје службе, он је необично волео лепо црквено певање, што је посведочио и љубављу према Црквеном Певачком Друштву „Ворнелије Станковић“, које је својим одиста лепим певањем заслуживало ту љубав покојникову. Он је као небогослов био добар богослов, црквени човек из најдубљег уверења. За то му је и поверавано чланство у комисијама за израду закона о црквеним властима. И његови лепи говори у разним приликама и његови многостручни списи загрејали су љубављу према Богу, правом побожношћу. Такав је био и у сородици и у јавном животу. Никога вије мрзно, никоме се није светио, свакоме је увреде праштао. У истини хришћанин! Такав је и до смрти остао.

Допустите да једном сличицом то потврдим.

Дошао је брат покојников, свештеник Ђорђе Поповић, да болесног брата обиђе, већ је покојника савладао био летаргичан сан. Кад брат ступи у собу, он отвори очи, матну руком брату, да приђе ближе.

— „Читај ми молитву“ — прошавају.

Брат метну епитрахију, отвори књигу и механхоличним гласом тихо чита молитву. Кад је почeo да чита „екте нију“, покојник управи ноглед на сина Саву, који онде стајаше, па му рече: „одговорај: господи помилуј, амин, — што кутиши?“

По свршетку молитве, покојник позове брата, те му руку пољуби, па затражи те и крајчак епитрахија пољуби. Одмах за тим поново заспа — заспа да се више никад не пробуди.

Ето ово је свршетак једнога побожног хришћанског живота.

И не нађе се нико од свештеника да о овом у ово доба ретком просвећеном хришћанину на опелу проговори, да се својој дужности и пред Богом и пред људима одужи!

Зашта жалосно!

Примите, господине, уверење о моме истинском поштовању.

18. фебр. 1895.

Београд.

С.

ТЕЛЕГРАМИ

Париз. Синдикат послуге при жељезницама закључио је, да изведе јаку агитацију, те тиме да подејствује на посланике, да не приме предложени закон, који им закраћује штрајковање.

Катанцаро. Један млад свештеник, чујао је из револвера на једног владику и тешко га ранио.

Рио Женеиро. Бразилска влада признала је Француској пола ми-

лиона као накнаду за породице оних Француза, који су за време револуције пушкарани.

Лондон. „Тајмс“ јавља из Алексе, да је руски пароброд „Петроград“ са 2000 људи отпутовао за Владивосток.

Цариград. „Ажанс Константино пол“ побија вест о немарима и хапшењу софта, као измишљену лажу.

Берлин. Јако пада у очи то, што је цар Виљем после повратка из Беча, у четвртак, одма са жељезнице отишао право код кнеза Хоељса, и ту се за бавио читав час. — Француска влада, још није званично обећала учешће при отварању северо-источног канала, а меродавни кругови не сумњају, да ће и Француска бити заступљена на тој свечаности.

Париз. „Тајм“ вели: И француска биће заступљена при свечаности отварања северо источног канала. Зарније са свим природно, да се тамо види и француске лађе, кад се у Килским водама појаве руске лађе? Патриоти зам није никада код цивилизованих народа спречавао учтивост етикетије.

Париз. Министар правде израдио је нов пројекат закона о шпионажи, који се за сада налази пре министрија војним и марине, те да и они даду своје мишљење о истом.

Рим. У четвртак је Биолити на позив суда предстао истражном судији, који га је саслушао по делу оптужбе противу њега да стране госпође Криспи и други имовине. Биолити је се изјаснио, да ће у томе случају одговорити само пред државним судом, јер не признаје у томе надлежност истражне власти. Истражни судија спровео је сва акта, државном тужиоцу, да од њега чује мишљење о тој надлежности, па ће за тим о томе имати да решава Касација.

Лондон. Карлу Розберију било је у среду боље. Оздрављење напредује, ма да још једнако врло слабо спава.

Петроград. Потврђује се вест, да кнез Лобанов долази за спољњег министра, али ће се указ обнародовати тек по предаји опозивног писма цару Фрањи.

Беч. Цар Виљем наименовао је цара Фрању Јосифа генерал фелдмаршалом. Знак за то звање састојећи се из 2 у злату штиковане маршалске палице у маломе, које имају украсити генералске палете, предат је јуче Н. Величанству.

Беч. Цар је у четвртак посетио великог кнеза Владимира у руском посланству и пожелео му срећан пут. Затим је велики кнез у 12 часова у подне отпутовао. На станици га је само отпратио кнез Лобанов и особље посланства.

КЊИЖЕВНОСТ

Хришћански дом: По одица, брак, супруги, родитељи, деца — од Игњата

Москаћа, професора на Атинском универзитету, превео с грчког Архимандрит Фирмилијан, ректор и професор богословије II. издање 8-о страна 79. Цена?

Ово ваљано дело које обухвата све важније мене у животу једнога Хришћанског дома, доживело је већ друго издање. Прво издање награђено је Сабор Архијерејски са 120 лин. из фонда поч. Архимандрита Петковачког Самуила.

Преводиоцу, који у осталом заузима врло видно место међу нашим радничима на прквеној књижевности, може се само честитати, како на избору дела, тако и на лепом успеху, који је у овој прилици најбољи доказ о потреби оваких ваљаних књига. С тога ово дело топло препоручујем, нашој читалачкој публици.

БЕОГРАДСКА БЕРЗА

курсеви на београдској берзи од 17. фебруара 1895.

	предаге	купено	тражено		
	дни.	п.	дни.	п.	
ВАЛУТА					
Златник од 20 дни.	23	37	23	39	
за 15. апри.			23	30	
·				23	25
(дукат дес.)					
Аустријске форинте (100 форината)	238		237	85	
Аустр. форинте					
МЕНИЦЕ И ЧЕКОВИ					
На Париз (по виђењу за 100 дин.)	116	90	116	94	
· Лондон (по виђењу за 100 дин.)			29	58	
· Берлин (по виђењу за 100 дин.)			144	50	
· Беч (по виђењу за 100 дин.)			238	73	
· Беч (за 8 дана за 100 дин.)	238	10	237	85	
· Италију (по виђењу за 100 лира)					
ХАРТИЈЕ ОД ВРЕДН					
а, српски државни долгари са ж. 30% обвезнице аутр. зајма од 1881 г. дувански долгови без ж. 3% од 1888 г. дувански долгови са ж. од 1888 г. без ж. 30% обвезнице аутр. зајма од 1881 г. 6, акције пољачких заводи и привред. предузећа	103		101		
Акције Прик. Нар. Банке Краљ. Србије Акције Беогр. Зал. за међ. пом. и штедњу Акције Београдског Кред. Залода					
БЕЧ					
Наполеон	9	81			
ПЕНСИЈА					
Наполеон	9	81			

О ГЛАСИ

Коначна распродажа
кућевног и кујнског посуђа

25% ЕФТИНИЈЕ

КОД

ЈОСИФА БЕРГЕРА

улица Књаза Михајла бр. 2, преко пута 52, кафане „Руски Шкултурно-Б

Одговорни курер М. Стевановић
наслеђе Србије